

Але чи виправдана ця сума податку навіть на рівні 30-35%? Адже ці потенційні кошти могли б додатись до щомісячних витрат на сім'ю, на себе чи просто до власних заощаджень. Проте відрахування із зарплат ще не все, що платить українець на утримання держави. Приблизно четверта частина тих грошей, що працівник отримав на руки незалежно від того, чи дохід легальний чи «у конверті», також «непомітно» стягується державою до бюджету у вигляді державних націнок на товари – так звані податки на споживання (ПДВ, імпорتنі мита, акцизи).

Із зібраних у вигляді податків коштів держава покриває витрати на освіту, будує школи, вищі учбові заклади, дитячі будинки, платить зарплату викладачам і стипендію студентам. Частина коштів йде на охорону здоров'я. Вони допомагають заохочувати або стримувати визначені види діяльності, спрямовувати розвиток тих або інших галузей промисловості, впливати на економічну активність підприємців, збалансувати платоспроможний попит і пропозицію, регулювати кількість грошей в обігу. Тому так, вони дійсно виправдані.

Отже, податкова система – це складна система відносин, комплексне економіко-правове явище, яке містить у собі сукупність певних взаємодіючих складових елементів, кожен з яких має самостійне юридичне значення. Хоча податки можуть викликати обурення в більшості громадян, адже їх сплата лежить саме на наших плечах, все-таки вони є більш ніж виправданим елементом добре функціонуючої держави. Без них економіку будь-якої країни очікував б крах і занепад. Фактично, держава припинила б існувати, адже більшість установ і послуг, до яких ми звикли, не фінансувались. Проте не варто забувати, що завжди є місце позитивним змінам, і можливо, в майбутньому, в результаті численних реформ, ми будемо більше задоволені системою оподаткування в Україні.

Література

1. Григоруک А.А., Литвин Л.М. Основи економічної теорії. – Тернопіль: Збруч. – 2009. – 400с
2. Податки – основний важіль макроекономічного регулювання [Електронний ресурс] // Нездойминога О.Є – Режим доступу до ресурсу: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/2_ukr/26.pdf.
3. Популярна економіка: моніторинг реформ. // Open Society Foundation. – 2013. – №10.
4. Крива Лаффера [Електронний ресурс] // Вікіпедія. – 2018. – Режим доступу до ресурсу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Крива_Лаффера.

Гусак І.

Науковий керівник – доц. Григорук А. А.

СУТНІСТЬ ПІДПРИЄМНИЦТВА

Метою статті є розкрити значення і сенс підприємництва, показати суть його економічного розвитку, обговорити актуальні питання економіки і підприємництва.

Теорія підприємництва зародилась ще у XVIII столітті і першим термін „підприємець” запровадив англійський економіст Р.Кантильон. Він розглядав підприємництво особливим видом новаторської діяльності, пов'язаної із ризиком. Підприємця характеризував як людину, що бере на себе ризик, пов'язаний із організацією нового виробництва, впровадження у нього нової ідеї, із витратами, котрі можуть себе не окупити. [1]

Адам Сміт характеризував підприємця як власника, який йде на економічний ризик заради реалізації певної комерційної ідеї і одержання прибутку. Він сам планує, організовує виробництво і розпоряджається його результатами. [2, ст.119]

Вагомий внесок у теорію підприємництва зробив економіст австрійської школи ХХ ст. Й.Шумпетер. Він найбільш влучно сформулював найхарактерніші риси підприємця, перелічивши його головні функції: виготовлення нового блага або нової якості певного блага; освоєння нового ринку збуту; отримання нового джерела сировини або напівфабрикатів і запровадження нового методу виробництва; проведення відповідної реорганізації. Для того, щоб здійснювати постійний пошук нових способів комбінації ресурсів, слід, на думку Й.Шумпетера, мати відповідні якості: волю і здібності; виділити визначальні моменти діяльності, бачити їх у реальному світі; бути спроможним „плисти проти течії”, долаючи опір

соціальних сил; здійснювати вплив на інших результатами успіху, духовною свободою, витратами сил і енергії. [1]

Підприємець є центральною фігурою в бізнесі. Він прагне найефективніше поєднати всі фактори виробництва в єдиному господарському процесі з метою найраціональнішого втілення своїх ідей. У ринковій економіці саме підприємець повинен першим розгадати, які товари й послуги завтра знадобляться споживачам. Його діяльність має певні переваги: підприємець майже завжди має можливість досягти кращих результатів, тому що він є кваліфікованим спеціалістом, який добре знає свою справу; він здатний організувати виробництво так, щоб затрачені ресурси дали найбільшу віддачу; підприємець може краще працювати на споживача. [3]

Значний внесок щодо ролі підприємництва відіграють погляди видатного економіста і дослідника Й. Шумпетера. Слід визнати, що на вченні Й.Шумпетера започатковані сучасні погляди щодо підприємництва, що визнають фактор новизни, новаторства. [4]

Існує багато теорій щодо визначення підприємництва. Одна з них:

Підприємництво – ініціативна, новаторська діяльність господарюючого суб'єкта, спрямована на пошук і знаходження найбільш оптимальних економічних рішень з метою одержання максимальної вигоди. Підприємництво передбачає конкретну діяльність підприємця і часто ототожнюється з поняттям „власник”. [1]

Підприємництво базується на вільній ініціативній діяльності людей, які працюють у різних сферах виробництва і здійснюється це на власний ризик і страх з метою одержання прибутку. Без підприємництва не існувало б ринку, тому воно є необхідною визначальною рисою ринку. [3]

Сучасне трактування підприємництва досить різноманітне. Тому, підприємництво доречно розглядати не як незмінне поняття, а як динамічне, що розвивається, постійно змінюється і наповнюється новим змістом, а відтак, потребує удосконалення. Й. Шумпетер розглядає підприємництво як комплексне явище, яке в умовах невизначеності, орієнтується на одержання прибутку. При цьому у підприємця мають бути такі: самостійність, компетентність, обізнаність, виваженість, здатність налагоджувати необхідні контакти, приймати миттєві рішення, ризикувати, адже він відповідає за долю підлеглих. Підприємець повинен бути кваліфікованим менеджером, готовим йти на компроміси, шукати та знаходити інноваційні рішення. [4]

Підприємницька діяльність направлена на:

- досягнення комерційного успіху, одержання прибутку, або підприємницького доходу;
- найкраще використання капіталу: власності, іншого майна, фінансових, матеріально-технічних, трудових ресурсів.

Особи, які займаються підприємницькою діяльністю, є підприємцями. Розрізняють виробниче, комерційно-збутове та фінансово-кредитне підприємництво. В Україні, в залежності від форм власності, розрізняють державне, колективне і власне підприємство. Державне підприємство - це діяльність державних підприємств, які випускають товари і надають послуги, що необхідні для розвитку національної економіки України. Воно здійснюється не тільки на комерційній основі, але й відіграє ведучу роль в економіці у зв'язку з перевагою державної власності і недостатнім розвитком ринкових відносин. [5]

Сучасна економічна теорія визначає три основні організаційно-правові форми підприємницької діяльності: (книжка)

- одноосібне володіння;
- партнерство (товариство);
- корпорація (акціонерне товариство).

В умовах ринкової трансформації економіки України розвиток підприємництва є основою економічного і соціального розвитку, вирішення соціальних проблем, подолання бідності та забезпечення високого рівня життя громадян. Із моменту набуття Україною незалежності відбувалося поступове становлення вітчизняного підприємництва як самостійного соціально-економічного явища. За останні 20 років умови ведення підприємницької діяльності в Україні суттєво змінились. Вдосконалення законодавчої бази,

поступове входження на світовий ринок, стабілізація економіки держави - все це впливає на діяльність як українських, так і закордонних підприємств, що працюють в Україні.

Основними тенденціями розвитку підприємництва в Україні є:

- територіальне розповсюдження підприємництва, зростання кількості юридичних осіб та індивідуальних підприємців;
- зрощення капіталу вітчизняних і зарубіжних підприємців;
- інтенсивний розвиток комерційного підприємництва при незначному розвитку виробничого підприємництва;
- розширення сфери послуг (консультативні, юридичні, страхові, транспортні, туристичні, готельні, охоронні та ін.) [6]

У порівнянні з розвинутими країнами рівень підприємницької діяльності є недостатнім та потребує суттєвого покращення. Потенціал підприємництва не може реалізуватися повною мірою в Україні через несприятливе економічне та правове середовище щодо ведення підприємницької діяльності. Рівень кваліфікації підприємців в Україні є невисоким, що значно ускладнює перспективи його інноваційного розвитку. Відсутність спеціальних знань у сфері бізнес-освіти, неефективний менеджмент знижують конкурентоспроможність бізнесу, погіршують якість його персоналу. [6]

Першочерговими завданнями для України в процесі втілення в життя європейських підходів до розвитку малого та середнього бізнесу є досягнення і формалізація домовленостей з ЄС щодо впровадження в Україні принципів, викладених в АМБ. Європейська Комісія опублікувала "Акт з питань малого бізнесу" (АМБ) для Європи (Small Business Act for Europe, SBA), який передбачає здійснення Комісією та країнами-членами ЄС заходів з забезпечення його підтримки за такими основними напрямками, як освіта та підготовка кадрів, створення пільгових умов для початку діяльності, забезпечення доступу до інформації і сучасних технологій, створення адекватної правової та податкової бази. [6]

Отже можна сказати, що підприємництво - складне явище, яке включає особистість підприємця і його діяльність. Підприємницька діяльність розвиватиметься за умови економії витрат, економічної свободи, зацікавленості, конкуренції та маркетингу. Підприємницька діяльність в Україні є недостатньо розвинутою і потребує покращення, а малі підприємства є одним з перших засобів розв'язання першочергових економічних проблем.

ЛІТЕРАТУРА

1. [1. http://elr.tnpu.edu.ua/pluginfile.php/4016/mod_resource/content/1/leczhii_Lytvyn/Tema_9.pdf](http://elr.tnpu.edu.ua/pluginfile.php/4016/mod_resource/content/1/leczhii_Lytvyn/Tema_9.pdf)
2. Основи економічної теорії: політекономічний аспект: Посібник/А.А.Григорук, М.С.Палюх, Л.М.Литвин, Т.Д.Літвінова; За ред. А.А.Григорука, М.С.Палюха.– 2-ге видання, перероблене і доповнене. – Тернопіль, 2002. – 304 с.
3. [3. https://pidruchniki.com/10280405/pravo/ponyattya_pidpriyemnitstva_osnovni_printsipy_yogo_zdiysnen_nya_ukrayini](https://pidruchniki.com/10280405/pravo/ponyattya_pidpriyemnitstva_osnovni_printsipy_yogo_zdiysnen_nya_ukrayini)
4. [4. http://www.investplan.com.ua/pdf/20_2015/7.pdf](http://www.investplan.com.ua/pdf/20_2015/7.pdf)
5. [5. https://buklib.net/books/30585/](https://buklib.net/books/30585/)
6. [6. https://pidruchniki.com/1652020552798/ekonomika/problemi_perspektivi_rozvitku_pidpriyemnitstva_u_krayini](https://pidruchniki.com/1652020552798/ekonomika/problemi_perspektivi_rozvitku_pidpriyemnitstva_u_krayini)

Лебідь І.

Науковий керівник – доц. Конкульовський В.В.

ОСОБЛИВОСТІ ТВОРЕННЯ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

У наш час великої популярності набуває дослідження термінології різноманітних сфер, у тому числі і військово-морської. До військово-морських сил відносяться надводні кораблі, кораблі-амфібії, субмарини та військово-морська авіація, а також такі їх складові як назви військово-морського озброєння, техніки, екіпіровки та спорядження, судноводійство, судноплавство, портову мережу, суднобудування, судноремонт, електромеханічне устаткування, супутні комп'ютерні технології тощо [3, с. 127].

В морській доктрині України на період до 2035 року, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 7 жовтня 2009 р. N 1307,91 зазначається, що військово-морська